

Nr 365.

Av herr **Samuelsson m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 50, angående försvarsväsendets ordnande.*

De antikverade skrankor, som utsugarnas klassamhälle dragit upp i form av student- eller andra examina och som förbehålla åt söner och döttrar till penningstarka föräldrar vissa viktigare poster, borde väl den s. k. demokratin och framför allt socialdemokratin nu vara stark nog att förpassa till historiens skräpkammare. Socialdemokratin har ju speciellt under den tid den haft en proletär karaktär ansett studentmössan såsom ett *utpräglat klassmärke*. Detta klassmärke har självfallet icke blivit mer sympatiskt därigenom, att i högsta toppen på klassamhället sitter representanter för de undertryckta klasserna.

Dessa representanter sakna tydligen all vilja att i enlighet med sin gamla uppfattning vända sig emot överklassens genom arbetarmassornas utsugning möjliggjorda privilegier. Icke minst bevisas detta av det förtroendevotum, som krigsministern häromdagen i spetsen för det socialdemokratiska partiet utfärdade för officersklassen. Detta i trots av att högt stående officerare offentligt i tidningspressen meddelade upplysningar om militärbereidskap gentemot arbetareklassen, vilken klass dessa officerare skulle veta att behandla på samma sätt, som deras klassbröder i det vita terrorns Estland: d. v. s. föranstalta massmord å de revolutionära arbetarna.

Framför allt har borgareklassens klassmärke gjort sig gällande inom det militära området. Officerskåren utgöres fortfarande av de mest antisociala elementen i samhället, de gentemot arbetareklassen och dess intressen mest fientliga av det kapitalistiska samhällets upprätthållare. Officerssysslan har hittills synnerligen ömtåligt bevakats såsom ett monopol för penning- och bördsadeln. De kapitalistiska klassynpunkterna ha naturligtvis varit bestämmande, då det ju främst gällt att skaffa en pålitlig skyddskår för de rikedomar kapitalisterna pressat ur arbetareklassens, den jordbrukande befolkningens och småfolkets massor.

En uppblandning av officersklassen med arbetare- och bondeelement är ur de produktivt arbetande samhällsgruppernas synpunkt ytterst nödvändig. Vi äro naturligtvis medvetna om att en dylik officerskår icke av borgarsamhället skulle anses såsom tillräckligt »pålitlig» för dess profitintressen. Så mycket mer skulle den däremot av arbetareklassen anses såsom »pålitlig» och garantera, att militarismen icke kunde utnyttjas emot den »inre fienden» d. v. s..

arbetareklassen. Icke minst i dessa dagar, då borgarpressen uttalar sin varma anslutning till krigsministerns kampparoller i riksdagen gentemot kommunisterna och sin tillit till militären, vore det av vikt att få principen om underofficerarnas rätt till officersbefordran fastslagen. Det vore även ett lämpligt svar gentemot de i samband med nämnda debatt öppet och cyniskt uttalade uppfattningarna, t. o. m. från de med socialdemokraterna samverkande »vänsterpartierna», att militären självfallet »även skall användas emot den inre fienden».

De invändningar av teknisk natur, att underofficerarna icke skulle vara tillräckligt kvalificerade etc. för det höga officerskallet, äro ingenting annat än skenargument i ett samhälle, där det ju visat sig att personer utan någon som helst barlast av akademiska examina inneha de allra högsta posterna. Kan man med vanlig folkskoleexamen bli krigsminister, så borde man också med samma kvalifikationer kunna bli löjtnant och kapten, ja t. o. m. general. Den tekniska »yrkesutbildning», som är nödvändig för officersbanan, inhämtas självfallet ytterst lätt utav underofficerare med intelligens och energi. Vi hemställa alltså,

att riksdagen måtte, i samband med behandlingen av regeringens proposition nr 50, i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om vidtagande snarast möjligt av erforderliga åtgärder för att realisera i denna motion framhävda syften.

Stockholm den 21 mars 1925.

J. P. Dahlén.

Viktor Herou.

Rob. Samuelsson.

A. Spångberg.